

Εἰς τὴν σελ. 331 πρακτικὸν τῶν δημογερόντων, μουκτάρων, ἐπιτρόπων καὶ ἐφόρων με ἐπιβεβαίωσιν τοῦ Σηλυβρίας Κωνσταντίνου ἀπὸ 1 Μαΐου 1894, δι' οὗ διορίζουν πληρεξούσιον τὸν ἐν Κηπόλει δικηγόρον Ἐλευθέριον Ταπεινὸν διὰ τὴν ἀκριβὴ λογοδοσίαν παύσιν τοῦ ἐν τῇ κωμόπολει ἡμῶν ὁμοίως διαμένοντος Φωτίου θετοῦ υἱοῦ Σαράντου Ἀρχιγένοῦς καὶ διαχειριστοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα ἐκπαιδευτηρίου τῶν ἀρρένων τῆς αἰδιμίου Ἑλένης Σ. Ἀρχιγένοῦς καὶ τὴν προσάρτησιν αὐτοῦ, ἰδρύματος ὄντος ἐθνικοῦ καὶ Σταυροπηγιακοῦ, τοῖς Ἀρχιγενεῖσις καθιδρύμασι, διέδυναν δ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ταῦτα διοικούσης σεβαστῆς ἐποπτευτικῆς καὶ διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐκλογεῖσθαι δυνάμει τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14ης Ὀκτωβρίου 1892 ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις σεβαστοῦ Διάρκους Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, ἅτε ἐλεγχθέντος ἤδη ὡς πλημμελῶς καὶ οὐχὶ εὐσυνειδότης διαχειρισθέντος τὴν ὑπὸ τῆς αἰδιμίου εὐεργέτου τῆς ἡμετέρας Κοινότητος καταλείφθεισαν ἱερὰν περιουσίαν τῶν Ἀρχιγενεῶν Καθιδρυμάτων καὶ ὀφειλῆται τῷ Ταμείῳ αὐτῶν ὑπὲρ τὰς 10000 λιβρῶν ὀθωμανικῶν διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 16ης Μαρτίου 1894 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ἐν τοῖς Πηλείοις Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ προβῶμεν εἰς τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διαβήματα.

Αἱ σελ. 332—356 λευκαί.

Εἰς σελ. 357—360. Συμείωσις διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Μερᾶ.

Οἱ ἐνχώριοι Ἐπιβατῶν ἀνέκασθαι εἶχον χωράφια 154 κτῆμα ἴδιον τῶν με Βακουφικὰ σενετία καὶ ἐγεωργοῦσαν αὐτὰ δυνάμει τῶν ἀνά χειρας τῶν εὐρισκομένων ρηθέντων σενετίων αὐτὰ τὰ χωράφια εὐρίσκωνται καὶ κείτῳ ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κογούντερε τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται μία πέτρα ἣτις ὀνομάζεται χαλκίταις κείμενος εἰς τὴν παραθαλασίαν πλαγίως τοῦ Μοναστηριακοῦ χωραφίου ἔνθεν ἔρχεται βορείως στρέφων πρὸς τὸν τζεσμὲν ὀνωμαζόμενον ζῶσαν τζεσμὲν ἔνθεν διὰ τοῦ Βακλικοῦ δρόμου στρέφει πρὸς ἀνατολάς, ἔρχεται μέχρι τοῦ Ἀράπ τεπέ τὸν βορεινὸν ἔνθεν στρέφων πλαγίως τοῦ ἀράπ τεπέ κατὰ δὲ βόρειον μέρος ἔρχεσθαι εἰς τὰ τζατάλ τερεσί ὅπου εἶνε τὰ τρεῖς πουνάρια καὶ τὸ Γιαμάζη, ἔνθεν στρέφων πάλιν εἰς ἀνατολάς ἔρχεσθαι ὑπὸ τὸν ὄρετὰ παχτζὲ 500 πῖχεις κάτω ἀπὸ τὸν ριθέντα παχτζαὶ καὶ πάλι ἐρχόμενος τὴν εὐθείαν Γραμὴ περνᾷς τὸ σαμανγιολοῦ ὁμοίως καὶ τὸ σογούτ τερεσί καὶ τὸ χωράφιον τοῦ κασάπ ρίγα καὶ ὑπὸ τὸ ἀγίασμα παχεζὺ 50 πόδας κάτω ἔπειτα στρέφεις ὀλίγον πρὸς τὸ Βόρειον μέρος καταβένεις εἰς τὸ ρέμα καὶ τὸ χωράφι τοῦ πόθογλου τὸν παλεὸν Μήλον ἔπειτα ἀπὸ τὸ ρεῦμα στρέφεις εἰς τὸ νότιον μέρος καὶ καταβένεις διὰ τοῦ ρεῦματος μέ-

Κωδ. Γ. π. 6. 6

Ταζὴν Αὐλά

Σαφί

Θρακί

Ἰ. Δ. 1940

ο. 271-277

χρη τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν χάρτα τῆς γεωμετρίσεως καὶ εὐρισκομένης εἰς τὸν Κύριον οὐτινος τὸ ὄνωμα τελευτέως θέλεις ἰδεῖς αὐτὰ λοιπὸν τὰ χωράφια οἱ Ἰδιοκτίται των γεωργοῦντες καὶ βόσκωντες τὰ πρόβατα των, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Φετέ¹⁾ ἀπέβαλον αὐτοὺς ἐκ τῆς ρηθείσης γῆς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἀνήκει τῷ χωρίῳ Φετέ καὶ τοῖς δύο ἀγροκίποις τοῖς ἐν τῷ Φετέ, ἐπίσης καὶ τοὺς Δελιονίτας ἐποίησαν κατὰ τὸ ἔτος 1142 ὁθωμανικὸν ἔτος, Βιασθέντες οὖν οἱ ἐν χωρίοι ἔδωσαν ἀναφωρὰν καὶ ἐζήτησαν τὴν Βασιλικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ἀδίκου ἐπεμβάσεως τῶν φετέ κιογλίδων, ὡς ἐκ τούτου δικασθέντες ἐνώπιον τοῦ Ἐβκάφ Μουφετίσ μετὰ τῶν ρηθέντων, οἱ ἐν χωρίοι Ἐπιβατῶν καὶ Δελονίται ἐδικαιώθησαν καὶ ἔγειναν κάτοχοι Ἰλαμείου καὶ φηρμανείου, ὅτι ἡ ἐντός τῆς ρηθείσης ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρεται περιοχῆς, Γῆ, ἀνοίκει ὁλοσχερῶς τοῖς ἐν χωρίοις Ἐπιβατῶν, διὰ τοῦ ὁποῖου φηρμανείου ἐδιετάχθησαν καὶ ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου φετέ καὶ ἀπεβλήθησαν, ἐκ τῆς ρηθείσης γῆς, τῷ 1142. διὰ τοῦ ρηθέντος φηρμανείου ὅπου στέκεται εἰς τὸν κύριον θέλεις ἰδεῖς εἰς τὸ τέλος, ἐκ δὲ τοῦ 1142 μέχρι τοῦ 1216 ἐμεταχειρίζοντο οἱ ἐν χωρίοι τὴν ρηθεῖσαν γῆν δυνάμει τῶν ἀναχειρᾶς των εὐρισκομένων σενετίων ἀποβαλὼντες τοὺς ρηθέντας δυνάμει τοῦ ἀνά χειρᾶς των εὐρισκομένου καὶ ἀνωθεν ρηθέντος φηρμανείου εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο ἀπὸ τοῦ 1142 μέχρι τοῦ 1216 καὶ ἄλλοτε οἱ κάτοικοι φετχὴ φέροντες ἀνησυχίας οἱ ἐπιβατικοὶ διὰ μέσου τοῦ κριτοῦ τοῦ τζεκεμετζέ ἔλαβον ἕτερον φηρμάνειον ἐπικηροῦντος τὸ πρῶτον κατὰ τῷ 1178 ἀλλὰ εἰς τὰ 1216 ἐπέβαλον χεῖραν καὶ ἀπέβαλον τοὺς Ἐπιβατεινοὺς ὥστε ἐβιάσθησαν οἱ ἐπιβατεινοὶ καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσαν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ τζεκεμετζέ καὶ ἐκρυσολογήθησαν μετὰ τῶν φετέκιογλούδων καὶ ἐδικαιώθησαν πάλιν καὶ ἔλαβον καὶ τρίτον φηρμάνειον ἐπικηροῦντος τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου τῶν γενηθέντων εἰς τὸ 1142, 1178 τὰ ὁποῖα δύο φηρμάνεια λύπουν ἐπειδὴ ἐχάθησαν τὸ ὑπὸ τὰς 1178 καὶ 1216 καὶ στέκεται μόνον ὡς ἄνω εἴρηται τὸ 1142 ἔτους, ἐπειδὴ δὲ ἐνόησαν οἱ φετέκιογλούδες ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθέξωσιν αὐτὴν τὴν Γῆν, ἐρέθησαν καὶ ἐξαγρύωσαν τὸν ἰδιοκτῆτην τῶν ἄνω ρηθέντων δύο τζηφλικίων (Σελίμ Κιράϊ σουλτανὴν) ὅστις κατάγεται ἐκ τῆς Κυρμαίας τῶν Παταρχαδίδων οὓς ἀπέβαλεν ἡ ρωσία ἢ ἔφυγον ἀπὸ τὴν κυρμαίαν εἰς τὸν Κυρμιακὸν πῶλεμον καὶ ἦλθαν εἰς τὴν τουρκείαν

1) Τὸ Φετέ ἢ Φετέκιοϊ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἦτο τσιφλίκιον, ἀγορασθὲν περὶ τὸ 1910 ἀπὸ Ρωσσοεβραίου. Ὡς μὲ πληροφορεῖ ὁ ἐξ Ἐπιβατῶν σεβαστός κ. Θεοχ. Βαλλῆς πρὸ 170—200 ἐτῶν ἦτο χωρίον Τουρκικόν.

καθώς καὶ αὐτὸς ἦλθεν καὶ τοῦ ἐδώθη αὐτὰ τὰ δύο τζηφλίκια 1178, λέγωντες ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ ἀνέκαθεν ἀνήκοι τῷ χωρίῳ φετχῇ ἀλλὰ οἱ ἐπιβατιανοὶ ἀδίκως τὴν ἥρπασαν ἀπὸ αὐτοῦς, Αὐτὸς δὲ φωτισθεὶς ἀπὸ τοὺς λόγους των καὶ σχεδιάσας ὅπως κάμει αὐτὴν τὴν γῆν Ἰδιον του ὠφέλημα καὶ κτῆμα, εὐθεὶς ἀνεφέρθη εἰς τὸν Βασιλέαν διὰ ἀναφωρᾶς του λέγων ὅτι πλαγίως εἰς τὸ τζηφλίκι μου μία γῆ ἥτις ἀνέκαθεν ἐχρησίμευσεν ἐξειδιαμένως βοσκή τῶν Ζόων τοῦ τζηφλικίου μου οἱ Ἐπιβατιανοὶ ἥρπασαν καὶ κατέσχον αὐτὴν ἀδίκως. ὥστε ἐπικαλοῦμαι τὴν Βασιλικὴν βοίθειαν νὰ κρισολογιθῶ μετὰ τῶν ἐπιβατιανῶν καὶ ἀναφανῶσιν τὰν δίκαια μου, τοῦ ἐδώθη λοιπὸν διαταγὴ Βασιλικὴ εἰς τὸν Κριτὴν τῆς Συληβρείας ὅπως κρίνει αὐτὸν μετὰ τῶν ἐπιβατιανῶν καὶ ἀποπερώσει τὰ δίκαια εἰς τὸν ἀνήκων, Τοῦτου δὲ γενωμένῳ ἔκρινεν τοὺς ἐπιβατιανοὺς μετὰ τοῦ Σελήμ Κιραῖσουλτάν, τὸν ὅποιον ἐφοβεῖτο ὅλη ἡ ἐπαρχία Ἰσχυροῦ καὶ μεγάλου προσόπου ὄντως, ἑκατάκρινεν τοὺς ἐπιβατιανοὺς μετὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πολλῶν (καὶ μετὰ τὰ ἀναχεῖρας του σενέτια καὶ Μουρασελέδες τῆς συληβρείας ἀνήκοντα τοῖς πάλοι Ἰδιοκτητῆς τοῦ τζηφλικίου), ὅτι ἡ ῥηθεῖσα Γῆ εἶνε τοῦ τζηφλικίου Μερᾶς καὶ οὐχὶ τοῦ χωρίου Βαγᾶτος, ἐγελάσθισαν τότε οἱ Ἐπιβατιανοὶ ἀνήδευοι ὄντες. ἐπειδὴ δὲ εἶπον ναὶ μὲν Μερᾶς εἶναι αὐτὴ ἡ γῆ, ἀλλὰ ἰδικὴ μας καὶ οὐχὶ τοῦ τζηφλικίου καὶ ἐπειδὴ ἔφεραν ἄρνησιν τῆς ἰδιοκτησίας ἐπιβατιανοὺς τὴν ἰδιότητα τῆς Γῆς τοὺς κατεδίκασαν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἰπῶσιν ὅτι αὐτὴ ἡ Γῆ εἶνε Γῆ σπειρωμένη καὶ ἀνέκαθεν πληρόνῳμεν τὸ δέκατον οὗτῃς τῷ Βακουφίῳ σουλτάν Βαγιαζήτ (ἐλησμονήθη ὅπισθεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι αὐτὰ τὰ χωράφια εἶναι Βακούφι τοῦ Βαγιαζήτ) καὶ τότε οἱ Μάρτυρες ἤθελον νὰ ζητηθῶσιν ἀπὸ τοῦ Ἐπιβατιανοῦ, διὰ τὴν ἀνέκαθεν μεταχείρησιν των, ναὶ μὲν κατὰ τὸ σερεὶ τοῦ Μερᾶ ἡ ἀπαίτησις εἶνε Ἰσχυροτέρα τῆς γεωργομένης γῆς διότι ἀναφέρει ὁ φετῆς καὶ λέγει (Μηρᾶ βὲ μεζράβα πειγινελεριή πῖρ γερε τζέμ ἔτσάν, μηρᾶ πειγινεσι ἐβλάτιρ) ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ ἡ ὅποια σπείρεται ἀνέκαθεν μετὰ σενέτια Βακουφικὰ ἀποδεικνύωντα τὴν ἀνέκαθεν ὑπαρξιν τῆς γῆς ὅτι πραγματικῶς εἶναι γῆ σπειρωμένη τότε ὀνομάζεται (σοχρέτη σαγιέ) καὶ τοῦ σοχρότη σαγιέ ἡ ἀπαίτησις εἶναι Ἰσχυροτέρα τοῦ Μηρᾶ, διότι ρητῶς καὶ ἀλαχοῦ ὁ φετῆς λέγει (μία γῆ ἡ ὅποια ἀνήκοι εἰς Βακούφιον καὶ ματεμτὲν πέρου σπείρεται καὶ γεωργεῖται καὶ πληρόνεται τὸ δέκατον αὐτῆς τῷ ἀνήκοντι Βακουφίῳ αὐτὰ ὅταν μαρτυρηθῶσιν καὶ ἀποδειχθῶσιν παρ' ἀξιοτίμων καὶ πολλῶν μαρτύρων, ὁ πλαγίως τῆς Γῆς ταύτης ἡ πλησίον αὐτῆς ἔχων τζηφλίκιον κάμει ἀπαίτησιν καὶ εἰπεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ εἶνε τοῦ τζηφλικίου μου Μηρᾶς, ὁ ταβάς του δὲν εἶναι δεκτὸς οὔτε ζητεῖ ἡ κρίσις ἀπὸ αὐτὸν Μάρτυρας ὅτι εἶναι Μηρᾶς ἀλλὰ ζητεῖ ἀπὸ τοῦ γεωργοῦντας αὐτὸ τὸ ματεμτὲν περοῦ ζηρατ

ετικλερίν) ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζαν αὐτὰ οἱ χωρικοὶ μας ἐνοοῦντες τὴν λέξιν μίαν, Ἐραζή καὶ Μηρὰν δὲν ἔκαμον αὐτὴ τὴν πρότασιν εἰς τὸν Κριτὴν ἀλλὰ ἔκαμαν ταστική τὸν ταβάν τοῦ Σελήμ κιράϊς εἰπῶντες ναι μὲν Μηρὰς εἶναι ἀλλὰ εἶναι δικός μας, ὥς ἐκ τούτου αὐτοὶ λέγωντες ὅτι εἶναι ἐδικός μας ὁ Μηρὰς καὶ τὸν ἔχωμεν ἀναχεῖρας μας τότε ὁ κριτὴς ἐπροτίμησεν κατὰ τὸ σερὴ τοῦ Σελήμ κεραῖσουλτάν ὥς χαρίτζεν καὶ ἤκουσεν μαρτύρους ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἑκατεδίκασεν αὐτοὺς ἐπὶ λόγῳ (χαρήτζ πεγινεσι ἐβλάτηρ), καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν σελήμ Κιραϊ ἡλάμι καὶ χουτουτναμέ ὅτι ἀπὸ τὸ *χουτουτερε* τὸ ὁποῖον ἐβρίσκεται εἰς τὰς *τελιόνας* πέρνων τὴν σειρὰν τοῦ ρεύματος καταβένει μέχρι τὰ γιοφίρια τῶν ἐπιβατῶν εἰς δρόμον *συλιβρ καὶ αλαν πουρ-νοῦ* μέχρι τὴν θάλασσαν, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ χουτουτίου ἡ γῆ εἶναι τοῦ τζηφλικίου μιρὰς καὶ ὅχι τοῦ χωρίου πογάτοζ, ἀλλὰ δὲν ἐτρυγῆρησαν ἀπὸ τέσσαρα μέρη τὸ χουτουτή καὶ μὲ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι δεκτὸν μὲ τοιοῦτον χουτουτναμέ νὰ ἡμετρεῖ νὰ κάμει ταβαν καὶ νὰ ζητῇ ὅσον μέρος θέλει διότι ἡ κρίσεις λέγει ἔγραφον περιοχῆς μὴν ἀναφέρων τέσσαρα μέρη δὲν εἶναι δεκτὸν τῆς κρίσεως, ταῦτα ἔγειναν κατὰ τὸ ἔτος 1217 καὶ οὕτω ἀπεβλήθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μας, ἀλλὰ μέχρι τοῦ 1236, ὁ σουλτάνος ἀφήνει αὐτοὺς καὶ ἔσπερναν ἀλλὰ ἐβόσκε μόνον αὐτὸς τὰ πρόβατά του, καὶ τοῦ χωρίου τὰ ἀπέβαλεν, ἀλλὰ μόνον ἕκαστος ἔσπερνεν τὸ χωράφι του κατὰ τὸ ἀναχεῖρας του σενέτιον Βακουφικόν, ἐπειδὴ δὲ τῷ 1237 ἀποθανὼν ὁ Σελήμ κιραϊς ἐπούλισεν τὸ τζιφλίκιον ἢ θυγατέρα του εἰς ἕναν Χ'' Ἰσμαήλ ἀγὰ ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ἔμεινεν τὸ ρηθὲν Ἰλάμιον εἰς τὴ συλιβρειαν εἰς τὸν Χ'' σαλιχ βει, ὅστις πολὰς φωρὰς εἶπεν τοὺς ἐνχωρίους νὰ τὰ λάβωσι διὰ 1000 γροσίων ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεποιήθησαν, ὥστε μέχρι τὸ 1240 ἐμεταχειρήθη ὁ Χ'' Ἰσμαήλ ἀγὰς τὸ τζιφλίκιον καὶ εἰς τὸ 1241 τὸ ἐπώλισεν εἰς τὸν συλιβρινὸν καρὰ Ὀσμάν ἀγὰ, μετὰ ὀκτῶ δὲ ἔτη ἔκαμεν ἀγωγὴν ὁ Χ'' Ἰσμαήλ λέγων ὅτι τὰ μὲν 1896 κοιλὰ 29 χωράφια ἐπούλισα εἰς ἐσέ, ἀλλὰ τοὺς τρεῖς παχτζέδες καὶ τρυγίρω εἰς αὐτοὺς 3500 κοιλὰ χωράφια τὰ ἐκράτισα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἀλλὰ ἐσὺ ἀνόμως τὰ κατακρατεῖς, ὅθεν κρυσολογισθέντες μετὰ τοῦ Καρὰ Ὀσμάν ἀγὰ ἐνώπιον τοῦ Σεβασμιωτάτου Σεχοῦλ Ἰσλάμ Ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ τρεῖς παχτζέδες εἶνε τοῦ Χ'' Ἰσμαήλ ἀγὰ ἀλλὰ τὰ 3500 κοιλὰ γῆς, εἶναι Βακουφικὴ καὶ ἀνήκοι τῷ σουλτάν Βαγιαζήτ, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἦτο ὁ Χ'' Ἰσμαήλ ἀγὰς μὲ σενέτιον Βακουφικόν μουτασαρίφη εἰς αὐτὴν τὴν γῆν καὶ διὰ τοῦτο ὁ Χ'' Ἰσμαήλ ἀγὰς δὲν εἶναι ἰδιοκτήτης, καὶ ὁ Καρὰ Ὀσμάν ἀδίκως τὸ ἐμεταχειρίζετο 8 ἔτη καὶ πρέπει νὰ πουληθῇ ἀπὸ τὸ Βακούφι ἔγεινε Ἰλάμι, καὶ συνεπεία τοῦ Ἰλαμίου ἠγώρασεν τοὺς μὲν παχτζέδες ὁ Καρὰ Ὀσμάν ἀπὸ τὸν Χ'' Ἰσμαήλ καὶ τὴν 3500 γῆν

ἀπὸ τὸ Βακούφι. Τῷ 1248 ἔτει ὀθωμανικῷ. Ἀποβιώσαντος δὲ τοῦ Καρὰ ὁσμάν καὶ ἔμεινεν τὸ τζιφλικὶ εἰς τὸ εἶόν του Σοφιάν βέιν, κατὰ δυστιχείαν τῶν ἐνχωρίων, ἀπέρασεν τὸ ἄνω ρηθὲν Ἰλάμι τοῦ Σελίμ Κεράϊ εἰς χεῖρας τοῦ σοφιάν, καὶ ἅμα τὸ ἔλαβεν, σκεφθεὶς ὅτι ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς Ἐπιβατιανοὺς δυνάμει τούτου τοῦ Ἰλαμίου, ἤρχισεν καὶ ἔδιωχεν ἕκαστον ἐκ τοῦ χωραφίου του ὥστε ἐβιάσθησαν οἱ ἐνχώριοι καὶ ἔκαμαν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Σοφιάν βέϊ λέγωντες ὅτι ἕκαστος διὰ τοῦ ἀνά χεῖρας του σενετίου, τὸ χωράφιον του σπεῖρει καὶ δίδωντες τὸ δέκατον εἰς τὸ Βακούφιον του ἐνώπιον τοῦ σοφιάν Βέϊ καὶ τοῦ πατρός του καὶ ἐνῶ δὲν ἤρμωζεν ἡ ἐπέμβασις οὐδενὸς εἰς Γεῖτων μας ὄνωμαζόμενος σοφιάν βέϊς καὶ κάτοχος τοῦ τζηφλικίου Φετχῆ καριεσί μᾶς φέρει ἐμπόδια εἰς τὰ χωράφια μας ἀποβαλὼν ἡμᾶς καὶ τὰ Ζῶα μας ἀπὸ τὰ χωράφια μας, τότε δὲ γαίνεται χαβαλὲς εἰς τὸ Μουφτίο τοῦ Εἰβκαφίου ὁ ταβάς ὅπως κρίνει τὸν σοφιάν Βέϊ εἶδὼν Καρὰ ὁσμάν, μετὰ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν χωραφίων τῶν καὶ ἐπιτρόπων τῶν Ἰωάννην Χανζτόγλου, Νικόλαον ἀχτζιτλογλου καὶ Κυριαζὴν Ἰωάννου πληρεξουσίων τῶν ἐκ μέρους τῶν ἰδιοκτητῶν, παρουσασθέντες ὅθεν εἰς τὸ Κριτίριον τοῦ Εἰβκαφίου ἀπεφασίσθη ὅπως παρατηρηθῇ καὶ κριθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ τῆς φιλονικουμένης Γῆς, ὅθεν μᾶς ἔδωσαν τρεῖς γεωμέτραις καὶ ἕνα Μουβελαν ὄνωμαζόμενον (τζαρσαμπαλη χαφίς Ἰπραχήμ ἐφέντη πλαγίως καθημενον εἰς τὸ πακαλήκι τοῦ τζαρσαμπά εἰς τὸ γιανλάκ σοκάκι) καὶ τὸν Βακῆφ Μουτηρῆ Ὁμέρ Βέη ὅθεν ἐλθόντες ἐπὶ τῇ φιλονικουμένη γῇ, ἐγνωρίσαμεν τὸ χουτουτί τῆς περιοχῆς τῆς ρηθείσης ὡς ὀπισθεν εὗρομεν σύμφωνον μὲ τὸ ἰδικόν του χουτουτί συνορευόμενα ἀμφώτερα πλαγίως τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει τὸ Ἰλάμι ὁποῦ ἠγώρασεν τὰς 3500 κοιλὰ χωράφια ὡς ἄντικρη εἴρηται. ἔδειξεν δὲ καὶ ἕκαστος ἰδιοκτήτης τὸ χωράφιον του ἀποδεικνύοντός τὴν ἀληθινὴν ἰδιοκτησίαν του διὰ τοῦ σενετίου του, ἐκάμαμεν ζάπτη ταβὰ ὅτι ὁ σοφιάν πεις ἐνῶ ἔχει 29 χωράφια πράγμα ἀνέκαθεν ἀνήκον τῷ τζιφλικίῳ του καὶ 3500 κοιλὰ ἕτερα ἠγώρασεν ἀπὸ τὸ μαχλούλι τοῦ Βακουφίου ὡς χαλίγερ (ὡς φαίνεται αὐτὸς αἱ τρεῖς χιλιάδες καὶ πεντακόσια κοιλὰ ἦτον τῶν ἐνχωρίων τοῦ φετχῆ κιογίου καὶ ἐρημωθέντος τοῦ χωρίου ἔμειναν χαλήδικα) ἐνῶ ἔχει αὐτὰ καὶ τρεῖς παχτζέδες ἔξω ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας χωράφια, αὐτὰ ἕκαστος κατὰ τὸ ἀναχεῖρας του σενέτιον (ἐνώπιον τοῦ σοφιάν Βέϊ) σπεῖρει αὐτὰ 40 ἔτη καὶ πληρῶνει τὸ δέκατον εἰς τὸ Βακούφι ὁ σοφιάν Βεις κάμει μутаχאלé, мутаχалés μεν ὁλουνσου αὐτὸς δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὸ Ζαπτι ταβά μας ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι μερὰς τοῦ τζιφλικίου μου καὶ τὸν σπέρω ἐγὼ ἀνέκαθεν καὶ ὅχι οἱ ἐπιβατιανοί, τότε τοῦ εἶπαν οἱ Μιμούριδες ὅτι ἂν πραγματικῶς αὐτὴ ἡ γῆ ὅπου

λέγεις ὅτι εἶναι ὅλη ἐδική σου ἀπὸ τὸ μέρος ὁποῦ μᾶς ἔδειξες μέχρι τῆς θαλάσσης μὲ τὸ τὸ ἀναχειρὰς σου ὅτλακ Ἰλάμι, τί ἀνάγκη εἰς τὸν εἰς τὸ μεσον αὐτῆς τῆς γῆς νὰ ἀγωράσης 3500 κοιλὰ ἀπὸ τὸ Βακούφι, ἐνῶ ἦταν ἐδικός σου καὶ ἂν ἦτον μηρᾶς, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχης χωράφια ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ χουτουτίου, ἐνῶ ἦτον τὸ σενέτιον Μηρᾶς διατὶ νὰ κάμης ταβὰ ὅτι εἶναι χωράφια καὶ τὰ σπέρνης διότι (ὁ Μηρᾶς δὲν εἶναι συνχωρημένον νὰ σπείρεται τὰ μὲν 29 χωράφια σου φαίνονται πὺ εἶναι καὶ αἱ τρεῖς χιλιάδες καὶ 500 κοιλὰ χωράφια σου εἶναι ἐντὸς τοῦ χουτουτίου τρυγῆρω εἰς τοὺς παχτζέδες σου, καὶ αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι τῶν ἐπιβατιανῶν μετὰ ἀναχειρὰς τῶν σενέτια, ὅθεν μᾶς ἐζήτησαν μαρτύρους, ὅτι ἀνέκαθεν τὰ σπέρωμεν ἡμεῖς, καὶ ἐπὶ τούτου ἐνώπιον τῶν ἄνω ρηθέντων Μεμουρίδων καὶ ἐνώπιον τῶν Μεζλισίων Μέτρας τζεκεμετζὲ καὶ Σουλιβρείας Κριτῆν, καὶ τοῦ Καϊμακάμη Μετρῶν, ἦλθαν πολλοὶ Μάρτυρες ἐξ ὁθωμανῶν οἵτινες ἐμπαρτύρησαν ἐκάστου μας τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ τὰ μετεχείρησαν ὥς ἐκ τούτου ὁ μὲν Καϊμακάμης μὲ τὸ Μεζλίσι τῶν Μετρῶν μᾶς ἔδωσαν ἕναν Μαζπατάν, καὶ ὁ Κριτῆς τῆς σουλιβρείας ἕνα Ἰλάμι, ἐπιβεβαιοῦντα τὰ δικάιά μας καὶ ὅτι ἔχει ὁ σοφιὰν Βεῖς ἔχει ἄδικον αὐτὰ ἀναφέρει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Ἐβκάφ Μουφετισὴ παρὰ τοῦ ὁποίου Ἐβκάφ Μουφετισί τὰ ἐλάβαν ὕστερον καὶ στέκωνται καὶ αὐτὰ εἰς τὸν εἰρημένον κύριον, παρουσιασθέντες δὲ ἐνώπιον τοῦ Ἐβκάφ Μουφετισί μὲ τοὺς εἰρημένους μεμοῦριδες καὶ μὲ τὴν χάρταν, σενέτια καὶ Ἰλάμι καὶ μεζπατὰ, Ἀνέφερον οἱ Μεμοῦριδες τὰ πρακτικὰ τῶν καὶ συνεπεία μᾶς ἡρώτουν ἀμφωτέρους οἱ Κριταὶ καὶ ἀπαντούσαμεν αὐτὸς εἶπεν ὅτι αὐτὰ σενέτια οἱ Ἐπιβατιανοὶ ἐγέλασαν ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ τὸ Βακούφι καὶ ἔλαβαν αὐτὰ τὰ σενέτια ὥς μαχλούλια ἐνῶ αὐτὴ ἡ γῆ, μὲ αὐτὸ τὸ ἀναχειρὰς μου Ἰλάμι, εἶναι ἀνέκαθεν τοῦ τζιφλικίου μου Μηρᾶς, (διότι τὰ σενέτια μᾶς εἶναι τὰ περισσότερα εἰς τὸ 1236 ὁθωμανικὸν ἔτος, ἔνεκα εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐκάη τὸ χωριὸ μᾶς ὅλον καὶ ἐκάησαν καὶ τὰ σενέτια μᾶς καὶ μᾶς ἔδωσαν αὐτὰ καινούρια ἀπὸ τὸ Βακούφι μὲ Ἰλάμι τοῦ Ἐβκάφ Μουφετι „τὸ ὅποιον φαίνεται εἰς τὸν Βακουφικὸν κώδικα τοῦ χωρίου μας,, ὥς ἀνέκαθεν μαχλούλια, διὰ νὰ μὴ βγάζουν τὰ παλεὰ καγίδια καὶ ἀργεῖ, μᾶς ἔδωσαν μὲ τοιοῦτον τρόπον καὶ ἔνοιαν τὰ σενέτια μᾶς ὥς ἀνέκαθεν Μαχλούλια αὐτὰ πουλοῦνται εἰς τὸν μὲν καὶ εἰς τὸν δὲ τῇ δημοπρασίᾳ) τότε τοῦ εἶπαν οἱ κριταὶ ὅτι ἐὰν ἐντὸς αὐτῆς τῆς περιοχῆς δὲν εἶχε τὸ Βακούφι πρᾶγμα νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς ἐπιβατιανούς, διότι ἦτον δικός σου μηρᾶς, ἐσὺ διατὶ καὶ ὁ πατέρας σου ἐντὸς αὐτῆς πάλιν τῆς περιοχῆς ἡγώρασες 3500 κοιλὰ χωράφια, ὃ ἐστὶ αὐτῶν τὰ χωράφια καὶ τὰ ἐδικὰ σου 3500 κοιλὰ ἦτον ὅλα αὐτὰ Μαχλούλια

Συμείωσις διὰ τὴν ἔνοιαν τοῦ μερᾶ.

Οἱ ἐγχώριοι Ἐπιβατῶν ἀνέκαθεν εἶχον χωράφια 154 κτῆμα ἴδιον των μὲ Βακουσι-
κά σενέτια καὶ ἐγεωργοῦσαν αὐτὰ δυνάμει τοῦ ἀνά χειρας των εὐρισκομένων ρηθέν-
των σενετίων αὐτὰ τὰ χωράφια εὐρίσκονται καὶ κείμενται ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἀπὸ
τὸ μέρος τοῦ κογούντερε τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται μία πέτρα ἣτις ὀνομάζεται
χαλκίταις κείμενος εἰς τὴν παραθαλασσίαν πλαγίως τοῦ Μοναστηριακοῦ χωραφίου
ἐνθεν ἔργαται βορείως στρέφων πρὸς τὸν τρεσιέν ὀνομαζόμενον χῶσαν τρεσιέν ἐν-
θεν διὰ τοῦ Βακλίκου δρόμου στρέφει πρὸς ἀνατολὰς, ἔρχεται μὲνρι τὸν Ἀράχ Ἀράχ
τῆς βορείων τῆς βορείων ἐνθεν στρέφων πλαγίως τοῦ Ἀράχ τετε Ἀράχ δὲ βόρειον μέρος ἔρ-
χεται εἰς τὰ τρεσιάλ τρεσιάλ ὅπου εἶνε τὰ τρεσιάλ πουνάλα καὶ τὸ Γιαμάζη, ἐνθεν
στρέφων πάλιν εἰς ἀνατολὰς ἔρχεται ὑπὸ τὸν ὄρτ παλίζε 500 πίχεις κάτω ἀπὸ
τὸν ριθέντα παχέ, καὶ πάλι ἐρχόμενος τὴν εἰς τὴν Γραμὴν περνᾷς τὸ σαμανγιολοῦ
ὁμοίως καὶ τὸ σογούτ τρεσιάλ καὶ τὸ κατὰ τοῦ κασάπ ρίγα καὶ ὑπὸ τὸ ἀγίασμα
παχεζύ 50 πόδας κάτω ἔπειτα στρέφει πρὸς τὸ βόρειον μέρος καταβάνεις
εἰς τὸ ρέμα καὶ τὸ χωράφι τοῦ πόθου Μηλον ἔπειτα ἀπὸ τὸ ρεῦμα
στρέφεις εἰς τὸ νότιον μέρος καὶ καταβάνεις διὰ τοῦ ρεῦματος μὲνρι τῆς θα-
λάσσης, κατὰ τὴν χάρτα τῆς γεωγραφικῆς καὶ εὐρισκομένης εἰς τὸν κύριον οὐ-
τινος τὸ ὄνομα τελευτέως αἰεὶς ἰδεῖς αὐτὰ λοιπὸν τὰ χωράφια οἱ Ἰδιοκτεταί
των γεωργοῦντες καὶ ὀνομάζοντες τὰ πρόβατα των, οἱ Λιμναϊκὰ κτῆματα κατ'οικοί
τοῦ χωρίου φετέ ἀπέβλιν αὐτοὺς ἐκ τῆς ρηθείσης γῆς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἀνήκει
τῇ χωρίῳ φετέ καὶ τοῖς δύο ἀγροκίποις τοῖς ἐν τῇ φετέ, ἐπίσης καὶ τοὺς Δελιο-
νίτας ἐποίησαν κατὰ τὸ ἔτος 1142 ὀθωμανικὸν ἔτος, Βισσθέντες οὖν οἱ ἐγχώριοι
ἔδωσαν ἀναφοράν καὶ ἐζήτησαν τὴν Βασιλικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ἀδίκου ἐπεμβάσεως
τῶν φετέ κιογλίδων, ὡς ἐκτοῦτου δικασθέντες ἐνώπιον τοῦ Ἐβκᾶφ Μαυσετίς μετὰ
τῶν ρηθέντων, οἱ ἐγχώριοι Ἐπιβατῶν καὶ Δελονίταις ἐδικαιώθησαν καὶ ἔγειναν
κᾶτοχοι Ἰλμειοῦ καὶ Φηριανείου, ὅτι ἡ ἐντὸς τῆς ρηθείσης ὡς ἀνωτέρω ἀναφέ-
ρεται περιοχῆς, Γῆ, ἀνοίκει ὁλοσχερῶς τοῖς ἐγχωρίοις Ἐπιβατῶν, διὰ τοῦ ὁποῖου
Φηριανείου ἐδιστάθησαν καὶ ἐβιάσθησαν οἱ κᾶτοιχοι τοῦ χωρίου φετέ καὶ ἀπέβλη-
θησαν, ἐκ τῆς ρηθείσης γῆς, τῇ 1142, διὰ τοῦ ρηθέντος Φηριανείου ὅπου στέκεται
εἰς τὸν κύριον θέλεις ἰδεῖς εἰς τὸ τέλος, ἐκ δὲ τοῦ 1142 μέχρι τοῦ 1216 ἐμε-
ταχειρεῖζοντο οἱ ἐγχώριοι τὴν ρηθεῖσαν γῆν δυνάμει τῶν ἀναχειρας των εὐρισκο-

Κομζεπι.βελι

13

ΓΚΡΗΔΕΣ

μένων σενετίων ἀποβαλῶντες τοὺς ρηθέντας δυνάμει τοῦ ἀνά χειρας των εὐρισκο-
μένου καὶ ἄνωθεν ρηθέντος φερμανείου εἰς τό μεταξύ τοῦτο ἀπό τό II42 μέχρι
τοῦ I2I6 καί ἄλλοτε οἱ κάτοικοι φετχή φέροντες ἀνησυχείας οἱ ἐπιβατικοί διὰ
μέσου τοῦ κριτοῦ τοῦ τζεχμετζέ ἔλαβον ἕτερον φερμάνειον ἐπικηροῦντος τό πρῶ-
τον κατὰ τῇ II78, ἀλλά εἰς τά I2I6 ἐπέβαλον χειράς καί ἀπέβαλον τοὺς 'Επιβατει-
νοὺς ὥστε ἐβιάσθησαν οἱ ἐπιβατινοὶ καί τοὺς ἐπροσκάλεσαν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ
τζεχμετζέ καί ἐκουσολογήθησαν μετὰ τῶν φετέκιογλούδων καί ἐδικαιώθησαν πάλιν
καί ἔλαβον καί τρίτον φερμάνειον ἐπικηροῦντος τοῦ πρώτου καί δευτέρου τῶν γενη-
θέντων εἰς τό II42. II78 τά ὅποια δύο φερμάνεια λύκουν ἐπειδὴ ἐχάθησαν τό ὑπό
τάς II78 καί I2I6 καί στέκεται μόνον ὡς ἄνω εἴπεται τό II42 ἔτους, ἐπειδὴ δέ
οἱ φετέκιογλούδες ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά καθέξωσιν αὐτή τήν
γῆν, ἐρέθησαν καί ἐξαγρύψωσαν τόν ἰδιοκτήτην καί ἔλαβον ὡς ρηθέντος δύο τζεφλικίων
(Ζελήμ Κιραΐ σουλτανήν) ὅστις κατάγετο μέν τῇ κυριακῇ τῶν Πατριαρχιδίων
οὓς ἀπέβαλεν ἡ ρωσία ἢ ἔφυγον ἀπό τῆς κυριακῆς εἰς τόν κυριακόν πόλεμον
καί ἦλθαν εἰς τήν τουρκίαν καθὼς καί αὐτός ἦλθεν καί τοῦ ἐδόθη αὐτά τά δύο
τζεφλικία τῷ II78, λέγοντες ὅτι ἐνέκαθεν ἀνήκοι τῇ χωρίῳ φετχῇ
ἀλλά οἱ ἐπιβατινοὶ ἀδίκως τήν ἤρπασαν ἀπ' αὐτοῦς, αὐτός δέ φωτισθεὶς ἀπό τοὺς
λόγους των καί σχεδιάσας ὅπως ἀπαιεῖ αὐτήν τήν γῆν Ἰδιαντου ὠφέλημα καὶ κτή-
μα, εὐθεὶς ἀνεφέρθη εἰς τὴν βασιλεῖαν διαβάνσας του λέγων ὅτι πλῆγίως εἰς τό
τζεφλικί μου μία γῆ ἣν ἐνέκαθεν ἐνρησίμωσεν ἐξιδιαικνέως βοσκή τῶν ζώων
τοῦ τζεφλικίου μου. Ἐπιβατινοὶ ἤρπασαν καί κατέσχον αὐτήν ἀδίκως, ὥστε
ἐπικαλοῦμαι τὴν βασιλικὴν βοήθειαν νά κρισολογηθῶ μετὰ τῶν ἐπιβατιανῶν καί
ἀναφανῶσιν τὰ δίκαια μου, τοῦ ἐδόθη λοιπὸν διαταγὴ βασιλικὴ εἰς τόν Κριτὴν
τῆς Σουλῆβρείας ὅπως κρίνει αὐτόν μετὰ τῶν ἐπιβατιανῶν καί ἀποπερῶσει τὰ δί-
καια εἰς ὃν ἀνήκων, τούτου δέ γενομένου ἔκριγεν τοὺς ἐπιβατιανούς μετ' τοῦ
Ζελήμ Κιραΐδουλτάν, τόν ὁποῖον ἐφοβεῖτο ὅλη ἡ ἐπαρχία Ἰσχυροῦ καί μεγάλου
προσώπου ὄντως, ἐκατάκρινεν τοὺς ἐπιβατιανούς μέ τὰς μαρτυρείας τῶν πολλῶν
(καί μέ τὰ ἀναγεῖρας του σενέτια καί κουρασέλες τῆς σουλῆβρείας ἀνήκοντα
τοῖς πάλαι Ἰδιοκτῆτες τοῦ τζεφλικίου), ὅτι ἡ ρηθεῖσα γῆ εἶνε τοῦ τζεφλικίου
Μερῆς καί οὐχί τοῦ χωρίου Βογάτος, ἐγελάσθησαν τότε οἱ Ἐπιβατινοὶ ἀνήδευ

ὄντες. ἐπειδὴ δὲ εἶπον ναὶ μὲν Μηρᾶς ἀθεοπαύκικη ἡκχωρίαν Βακατά καὶ ἐκτελλήσαν
πᾶν καὶ ἐκτελλήσαν καὶ ἐκτελλήσαν εἶναι αὐτὴ ἡ γῆ, ἀλλ' ἰδική μας καὶ οὐχὶ τοῦ τσηολικίου
 καὶ ἐπειδὴ ἔθεραν ἄρνησιν τῆς ἰδιοκτησίας ἐπιβαίβαιοῦντες τὴν ἰδιότητα τῆς
 γῆς τοὺς κατεδίκασαν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἰπῶσιν ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ εἶνε γῆ σπειρω-
μένη καὶ ἀνέκαθεν πληρόνωμεν πό δέκατον αὐτῆς τῷ Βακουσίῳ σουλτάν Βαγιαζήτ
(ἐλσημονήθη ὅπισθεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι αὐτὰ τὰ χωράσια εἶναι Βακούσι τοῦ Βαγια-
ζήτ) καὶ τότε οἱ μάρτυρες ἤθελον νὰ ζητηθῶσιν ἀπὸ τοὺς Ἐπιβατιανοὺς, διὰ τὴν
 ἀνέκαθεν μεταγείρησιν των, ναὶ μὲν κατὰ τὸ σερὴ τοῦ Μηρᾶ ἡ ἀπαίτησις εἶνε Ἰσχυ-
 ροτέρα τῆς γεωργουμένης γῆς διότι ἀναφέρει ὁ φετωᾶς καὶ λέγει (Μηρᾶ βέ με χρουά
πεγινελεριή πὶρ γαρέ τζέμ ἔσσαν, μηρᾶ πεγινεσί ἐβλάτηρ) ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ ἡ ὁποῖα
σοχρήμα ἀνέκαθεν μέ σενέτια Βακουσικά ἀποδεικνύοντα τὴν ἀνέκαθεν ὑπαρ-
 ξιν τῆς γῆς ὅτι πραγματικῶς εἶναι γῆ σοχρήμα τότε νομάζεται (σοχρήτη σαγιέ)
 καὶ τοῦ σοχρήτη σαγιέ ἡ ἀπαίτησις εἶναι Ἰσχυροτέρα τοῦ Μηρᾶ, διότι ρητῶς καὶ
 ἀλαχοῦ ὁ κακ φετωᾶς λέγει (μία γῆ ἡ ἡμεῖς ἀνέκει εἰς Βακούσιον καὶ μαγλί
πυρ σοχρήμα καὶ γεωργεῖται καὶ πληρόνεται πό δέκατον αὐτῆς τῷ ἀνήκοντι Βακουσίῳ
 αὐτὰ ὅταν μαρτυρηθῶσιν καὶ ἀποδεικνύοντα τὴν ἀξιοσύνην καὶ πολλῶν μαρτύρων, ὁ
 πλαγίως τῆς γῆς ταύτης ἡ πλησίον αὐτῆς τῶν τσηολικίων κάμει ἀπαίτησιν καὶ
 εἰπεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ εἶνε τῶν τσηολικίων μου Μηρᾶς, ὁ ταβᾶς του δέν εἶναι δε-
 κτός οὔτε ζητεῖ ἡ κρίσις ἐκ ἀπὸ αὐτόν μάρτυρας ὅτι εἶναι Μηρᾶς ἀλλὰ ζητεῖ
 ἀπὸ τοὺς γεωργοῦντας αὐτόν κατεμτέν περοῦ ζηραᾶτ ετικερίω) ἐπειδὴ δὲ δέν
 ἐγνώριζαν αὐτὰ οἱ χωρί μας ἐνοοῦντες τὴν λέξιν μίαν, Ἐραζή καὶ Μηρᾶν
 δέν ἔκαμον αὐτὴ τὴν πρότασιν εἰς τὸν Κριτὴν ἀλλὰ ἔκαμον ταστίκη τὸν ταβᾶν τοῦ
σελίμ κίραῖς εἰπῶντες ναὶ μὲν Μηρᾶς εἶναι ἀλλὰ εἶναι δικός μας, ὡς ἐκ τούτου
 αὐτοὶ λέγωντες ὅτι εἶναι ἐδικός μας ὁ Μηρᾶς καὶ τὸν ἔχωμεν ἀναχεῖρας μας τό-
 τε ὁ κριτής ἐπροτίμησεν κατὰ τὸ σερὴ τὸν Σελήμ κεραῖ σουλτάν ὡς χαρίτζ καὶ
 ἤκουσεν μαρτύρους ἀπὸ αὐτόν καὶ ἔκατεδίκασεν αὐτούς ἐπὶ λόγῳ (χαρίτζ πεγινεσί
ἐβλάτηρ), καὶ ἔδωσεν εἰς τὸν σελίμ κίραῖ ἡλάμι καὶ χουτουτναμέ ὅτι ἀπὸ τὸ
κουρουτερέ τὸ ὁποῖον ἐβρίσκεται εἰς τὰς τελιόνας πέρνων τὴν συρᾶν τοῦ ρεύμα-
τος καταβένει μέχρι τά γιοσίρια τῶν ἐπιβατῶν εἰς δρόμον συλιβρ αλαν πουρνοῦ
μέχρι τὴν θάλασσαν, ἐντός αὐτοῦ τοῦ χουτουτίου ἡ γῆ εἶναι τοῦ τσηολικίου μιρᾶς
 καὶ ὅχι τοῦ χωρίου πογάτοζ, ἀλλὰ δέν ἐτρυγῆρησαν ἀπὸ τέσσαρα μέρη τὸ χουτούτη
 καὶ μέ φαίνεται ὅτι δέν εἶναι δεκτόν μέ τοιοῦτον χουτουτναμέ νὰ ἡμετρῶν νὰ

καί μετ' αὐτὴν καὶ τὰς ἑξῆς ὅσον μέρος θέλει διότι ἡ κρίσις λέγει ἔγραφον πε-
ριοχῆς μὴν πανσφέρων τέσσαρα μέρη δὲν εἶναι δεκτόν τῆς κρίσεως, ταῦτα ἔγειναν
κατὰ τὸ ἔτος 1217 καὶ οὕτω ἀπεβλήθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μας, ἀλλὰ μέχρι
τοῦ 1236, ὁ σουλτάνος ἀφήνει αὐ τοὺς καὶ ἔσπερναν ἀλλὰ ἐβόσκε μόνον αὐτός τὰ
πρόβατα του, καὶ τοῦ χωρίου τὰ ἀπέβαλεν, ἀλλὰ μόνον ἕκαστος ἔσπερνε τὸ χωρά-
φι του κατὰ τὸ ἀναγεῖρας του σενέτιον Βακουφικόν, ἐπειδὴ δὲ τῷ 1237 ἀποθανῶν
ὁ Ζελήμ κίραις ἐπούλισεν τὸ τριπολίχιον ἡ θυγατέρα του εἰς ἕναν Χ' Ισμαήλ